

видимо. На това сж основани трагедиитѣ на Софокла: «Едипъ», «Едипъ царь» и «Едипъ въ Колона». Ала наказанието за тежкото прѣстѣпление минало и върху дѣцата му. Двамата му сина, Етеоклъ и Полиникъ, които останали въ Тиви слѣдъ баща си, се скарали за властѣта. Полиникъ напусналъ града и довелъ седемъ аргивски вожда, та обсадилъ седемѣтъ врата на Тиви. При обсадата двамата братя се срѣщнали и паднали въ едноборство. За царь на Тиви билъ избранъ чичо имъ Креонъ. Той тутакси издалъ заповѣдъ да погребатъ трупа на Етеокла съ почести, като на защитникъ на отечеството и на божиитѣ храмове; трупа пъкъ на Полиника, като врагъ на отечеството, заповѣдалъ да оставятъ на полето да го изѣдатъ звѣрове и птици. Той заплашилъ съ смъртъ оногози, който би се осмѣлилъ да го погребе. Убѣденъ, че дѣйствува тѣй, както подобава на добъръ царь, Креонъ забравилъ, че сѣществуватъ божиин закони, които заповѣдатъ да се погребаватъ мртвѣитѣ; той не виждалъ противорѣчие между божиитѣ закони и своята заповѣдъ. Ала боговетѣ никому не позволяватъ да тѣпче безнаказано законитѣ имъ. Всичко това забѣлѣжила и разбрала Антигона, дѣщеря на Едипа.

Отъ този моментъ се начева трагедията. Антигона се намѣрила изведнѣжъ въ безизходно положение: ако се подчини на Креоновата заповѣдъ, ще вѣоръжи срѣщо себѣ боговетѣ, че е прѣзрѣла тѣхнитѣ закони, закона на съвѣстѣта; ако изцѣлни божиитѣ закони, Креонъ ще я накаже съ смъртъ. Както и да постѣпи, очаквала я горчива участъ. Съвѣстѣта и сестринската любовъ надвиватъ у нея: тя прѣдпочита борбата съ Креона и поканва сестра си Исмена да ѝ помогне да погребѣ трупа на Полиника. Исмена не само не съгласила, но взела да прѣдумва и сестра си да не излиза срѣщо волята на Креона, защото не било прилично на жени да се борятъ съ мъже. Антигона отива сама на бойното поле да погребѣ трупа на братъ си. Като се отдалечава, хоръ старци привѣтствуватъ заходещето слънце, което е видѣло, какъ аргивската войска била прѣсната отъ Тиванцитѣ, и благодарн Вакха за дарованата побѣда. Креонъ въ тържествена рѣчь описва, какъвъ трѣбва да бѣде управителтъ, именно, че той никога не трѣбва да туря родството и дружбата по-високо отъ доброто на страната, и че, воденъ отъ това, заповѣдалъ да оставятъ трупа на своя племеникъ на псетата. Явява се стражаръ и обажда, че нѣкой погребалъ Полиника. Хорътъ не вѣрва, че човѣкъ се е осмѣлилъ да направи това и изказва мисль, дали това не е работа на боговетѣ. Креонъ не допуска, че боговетѣ сж се намѣсили и заподозира въ тази работа невинни граждани. Хорътъ възпѣва всемошното искусство на човѣка и се съгласява, че погребението е извършено не отъ боговетѣ, а отъ хитри граждани. Явява се стражаръ съ Антигона и обажда, че тя погребала трупа. Креонъ не вѣрва, че една слаба жена, още и негова племенница, е могла да прѣзрѣ заповѣдѣта му. Той пита Антигона, знаела ли е,